

עשור בלי עידית

לאן יוביל אותי השביל, האם אגיע
האם אשקע לטוף בנף על הברונשים
האם אדע, בחורק עמקה אשר מרקיע
תמיד לחזור אל סוד המית השקשמים.

לידי

רמי פלג - שנה בתפקיד

תודה לאודי קינן, כמי שמנווט את האוניה, עומד בפני אתגרים, מורכבויות, בקשות, לחצים שאינם ניתנים לתיאור, ואין סוף נושאים לטיפול בהרבה סובלנות, כבוד וכן כלפי כולם. שאפו לך אודי על הנתנה, המסירות והמחויבות שלקחת על עצמך כלפי הקיבוץ וחבריו, גם על חשבון זמן משפחה ומורכבויות בינאישיות, שנוצרות עם החברים, בעיני זה ממש לא מובן מאליו. לנציגי הציבור בוועד ההנהלה: גלית חגי, יעל ס"ט, מיטל נויפלד, מירב גרשמן ודניאל גורליק. קיימנו קרוב ל-30 ישיבות.

לנציגי הציבור וממלאי תפקיד בהנהלת הקהילה: קרן אוחנה, נבו גולדשטיין, שחר פוגל, רותם ענבר, וממלאי התפקידים: איל שריג, אהוד קוטליאר, יוסי בקר, גל שמשון.

בשנת 2024 קיימנו 36 ישיבות.

אני רוצה להודות בשם כולנו לנציגי הציבור על ההשתתפות, השותפות והמעורבות בניהול האסטרטגי והשוטף של הקיבוץ, אם בקביעת מדיניות או נושאים אישיים ופרטניים. נציגי הציבור משקיעים בהתנדבות (יעל ס"ט גם כיו"ר חינוך), אינספור שעות על חשבון זמן המשפחה שלהם וללא תמורה כספית. זאת, במטרה לנהל ולקדם קדימה את הקיבוץ מתוך אכפתיות ותרומה לקהילה ועל כך ההוקרה.

תהליך ההצבעה על ההסתייגויות לתקציב 2025

אני מצר על כך שאנשים לא פנו והסתייגו קודם, ולאסיפה מגיעים כל כך מעט, ואחר כך מלינים ברשתות החברתיות, שאין שיתוף ואין שקיפות. כל נציגי הציבור וממלאי התפקידים בהצעותיהם רואים מול עיניהם את טובת יגור. אין לי מענה לפער מול התלונות.

סגירת ענף שירות - תיקון מחשבים חורחה

אני מבקש להודות לחורחה על השירות האדיב. בתשובה לשאלה, במסגרת הדיון על שינויים בחוברת השינוי, וגם בלי קשר, דנו בוועד ההנהלה על ענפים שונים הנמצאים תחת הנהלת הקהילה, שאין הכרח בקיומם. הוחלט להציע למנהלי הפעילויות הנ"ל לתת את השירות באופן פרטי. המבנה שבו חורחה השתמש עד כה, מיועד לעבור לנדל"ן להשכרה.

תלישת דפים בלוח המודעות

בעקבות תלישת הודעה לציבור, בנושא מיצוי המגרשים במסגרת תהליך השינוי, נפגשתי עם החבר שהתנצל על המעשה שעשה.

שאלות \ הערות \ ביקורת בונה של חברים

כל החברים מוזמנים לשאול, להשיג, להביע דעות, ביקורת

בונה לכתובת הדוא"ל של דף המידע. מנהל הקהילה ידאג שכל ממלא תפקיד, שהנושא נוגע אליו, יענה בדף ביחס להערה או הטענה שנכתבה. כתיבה ברשתות החברתיות לא תזכה למענה.

קבלן לשיפוץ דירות פרטיות

כדאי לפנות למחמד, להמלצות וחוות דעת על קבלנים שעבדו ביגור.

עבודת נוער ביגור

הודעת מנהלת מש"א: החל מינואר 2025 נעסיק את בני הנוער לפי החוק, משמע, הם יהפכו להיות עובדים שכירים בקיבוץ יגור, המקבלים את כל התנאים המתחייבים בחוק. הקיבוץ רואה בעבודת הנוער חשיבות רבה, התורמת תרומה גדולה לקהילה. היא נותנת לבני הנוער תחושת שייכות וחיבור אליה. העבודה היא ערך חינוכי, מאפשרת לנוער לקחת אחריות ועצמאות ומפתחת מיומנויות חברתיות ומקצועיות. ניסיון בעבודה מהווה בסיס לבניית קורות חיים מרשימים יותר בעתיד. עבודת הנוער מקנה ביטחון עצמי וחשיפה לעולם העבודה. עבודה בתלוש שכר יקנה לנוער הכרת ערך הכסף, וניהול כספים בצורה נבונה, הכרת הזכויות המוקנות להם מתוקף החוק, והבטחה שהם עובדים בתנאים הוגנים ובטוחים.

בשלב ראשון נחתים את בני נוער מגיל 16-18 על "הודעה לעובד" (מסמך המפרט את תנאי העסקתם המחוייבים עפ"י חוק) במשרדי מש"א. את בני ובנות 14-16 נזמין במועד מאוחר יותר לחתום על המסמכים.

בני הנוער מתבקשים להגיע למש"א עם המסמכים המפורטים להלן:

צילום תעודת זהות של הנער/ה או צילום תעודת זהות של ההורים, שבה מופיעים הפרטים.

אישור רפואי של הנער/ה המעיד על כשירות לעבודה.

טופס 101 לנער/ה שיקבלו תלוש שכר ימולא בעת חתימה על הודעה לעובד.

פרטי חשבון בנק שלהם או של אחד ההורים.

את מועדי ההגעה לחתימה על החוזה/הודעה לעובד, נתאם עם בני הנוער בשיתוף עם החינוך הבלתי פורמלי.

שכר המינמום לבני הנוער הקבוע בחוק לשנת 2025:

עד גיל 16 - 23.79 לשעה.

גילאי 16-17 - 25.49 ש"ח.

הודעת הרב"ש

הגברת דילול חקלאי - בשנה האחרונה, בשל המלחמה, הפעילות צומצמה כמעט לגמרי, עתה ישנן הרבה תלונות של חברים על חזירים ותנים ברחבי הקיבוץ, ולכן בחודשים הקרובים תהיה פעילות של פקח נזקי חקלאות של המועצה ביגור בשטחים החקלאיים. על כל כניסה של הפקח תתפרסם הודעה.

ומעשה שהיה כך היה רוחיק אלעד

אני חברה בצוות השידוך, ומכאן ראיתי את מאמצי צוות התכנון בשיתוף צוות השידוך להגיע לפתרון בנושא המחלוקות של תכנית המיצוי. בתקשורת המקומית התפרסם נוסח הפעילות האחרונה ותכניות חלופיות בנושא המיצוי, לאחר השגות החברים, בנוסף לכתובה הדיגיטלית, אותו סיכום, באותיות גדולות, ניתלה על לוח המודעות, לרווחת תפקודי העיניים של החברים.

כנראה שהדפים הכעיסו את אחד החברים, והוא בחר להסיר אותם מלוח המודעות, על דעת עצמו... בחסות השקט ששרר בפואיה חדר האוכל, לאחר ארוחת הצהריים.

נזעקתי... מי שמך?

פרסמתי באתר האינטרנט דרישה להתנצלות.

לידיעתכם, מצלמות בחדר האוכל מצלמות 24/7... החבר לא ידע.

הדפים נתלו שוב, ולמחרת באותה שעה בדיוק הגיע אותו חבר, בוודאי תמה כיצד העזתי לתלות שוב את דפי הסיכום. האם אינני מבינה שהוא יסיר אותם שוב?

האמת, לא האמנתי שזה מה שיקרה. הופתעתי... זה קרה בשנית.

לאחר שהמצלמה הסגירה אותו, נקרא החבר לבידור אצל מנהל הקהילה והועמד על חומרת מעשהו.

הוא הסביר שמדובר בחוסר הבנה, והתנצל בפני מנהל הקהילה.

לא ביקשנו נקמה או ענישה, ולא נלבין פני חבר ברבים.

רק להדגיש, שיש זכות ביטוי לכל אמירה. ואין להגיב בצורה בוטה אלימה ובריונית אלא לדבר.

עלינו לחנך את עצמנו לתקשורת לא אלימה, מכבדת, סובלנית.

בתקווה שהעניין מאחורינו.

מקווה שלא יחזרו צעדים מצד חברים כלפי חברים אחרים, ונמצא דרכים הולמות וחבריות יותר, גם כשאין הסכמות.

אמן, כן יהי רצון.

אישור תכנית המשק 2025

בעד - 463 מצביעים 77.17% מהמצביעים

נגד - 137 מצביעים 22.83% מהמצביעים

מספר המצביעים: 600, בעלי זכות הצבעה: 852, אחוז ההצבעה: 70.42

תכנית המשק 2025 אושרה

אזינו ויונה רודניצקי
אלה פאשטח
אלה פאשטח פאשטח
בן אשלי ואגיא

אזינו ויונה רודניצקי
אלה פאשטח
אלה פאשטח פאשטח
אלה פאשטח פאשטח

אזינו ויונה רודניצקי
אלה פאשטח
אלה פאשטח פאשטח
אלה פאשטח פאשטח

שירת יגור במיטבה

עשור ללכתה של עידית חכמוביץ גדי רביב

עידית על השירים

רוב השירים שלי נכתבו לבית, ליגור. במרוצת ימי החול קצת קשה להרים את המבט ולראות שיר ככה סתם באמצע הרחוב... יש כאלה שאומרים שאני מגזימה עם המילים היפות האלה, אבל אני באמת מרגישה ככה. זה אולי מיושן להגיד, ולא מספיק מתוחכם, אבל אני באמת מאוד קשורה ליגור ואוהבת אותה. מבחינתי, אני ארגיש ככה בכל מצב שהיא תהיה בו - שיתופי, דיפרנציאלי או אחר... ובלי שורשים הרי אי אפשר... אני רוצה להגיד כמה מילים על המשפחה שלי:

את השירים הראשונים כתבתי בכיתה א' או ב' ומאז לא הפסקתי. אני יודעת שהצלחתי להמשיך ולבטא את עצמי בכתב בזכותם של אמא ואבא, טליה ונטע. בתור הקטנה במשפחה הרגשתי שכל חרוז שלי (גם אם היה סתמי למדי) וכל משפט של מילים או צלילים זכו לקבלת פנים מעודדת ותומכת ומעריכה ומעריצה.

מועד עשור שנים להסתלקות אדם מאיתנו הוא זמן מתאים להערכת דמותו ופועלו. ככל שהעין והלב מתרחקים העין והלב מנקודת הזמן הכואבת והמייסרת, נוספים ממדים המאפשרים מדידה מדויקת, רחבה, ונכונה יותר של השפעתו, אישית וכללית. מצד שני, פועלים עלינו כוחות הריחוק והשכחה, שינויי העיתים ותהפוכות חיינו שלנו ואלו מקשים ומכבידים על שימור זכרונות וחויות, קל וחומר את גדולתם.

באוסף הדברים שלהלן, ננסה לעשות בדיוק את זה, להסתכל שוב, ואפילו להגדיל, כמו בזכוכית מגדלת, את דמותה וכתביה של עידית, להנכיחה מחדש בתודעתנו ובמחשבותינו, ולעמוד על תרומתה לרוחנו ולתרבותנו ביגור.

חשבתי שיהיה נכון להתחיל דווקא בדברים פחות מוכרים וזכורים, אבל מראים צד עשיר ורחב אופקים ביצירתה: התייחסותה לעצמה, ליוצרים ישראלים ולשאלת "השינוי" ביגור.

עיקר מורשתה, שיריה, שאי אפשר להביאם במלואם ביומן, יתפרסמו במהלך השנה, במדיות השונות, בבחינת "הזמנה לשיחה" ולכתיבה, זיכרונות, מחשבות, והערות שיאירו ויעצימו את היקף ועומק יצירתה.

רשימות שייכתבו בעקבות פרסום כתבי עידית בדפי יגור, או במדיות האלקטרוניות, לאורך השנה יפורסמו בגיליונות הבאים.

שנים רבות טרחה עידית בהגהת היומן, תודה גדולה לה.

זה אף פעם לא נגמר...
ותמיד איזה רגע משאיר
קטעי מבט, או צל, או שיר
מין פנף ותמונת בקצה הערב
עתים חלפה, עתים נשארת
אות בדידות שקופה, דקה
אותה שתיקה
באיזה רוך מתוק או מר
כי זה אף פעם לא נגמר.

עידית

עשר שנים חלפו ואנחנו זוכרים אותה. קשה להאמין שלא תציץ מאחורי איזה שיח או תיכנס בדלת המועדון לארוחת הבוקר עם הפרלמנט הקבוע. סלט, ביצה קשה, לחם עם טחינה וכוס תה. מה כבר אפשר לבקש יותר מזה. רק שלא יירד המסך על כל זה. עידית היתה בין היוזמות

להעביר את כל הטוב הזה למועדון, יחד עם תלמה זלינגר, בת כיתתה, לאחר שארוחת הבוקר בחדר האוכל הופסקה. זה קרה בחודש פברואר 2014, וזה נמשך עד היום.

שנה לאחר מכן נעלמה עידית מנוף חיינו, והשאירה אחריה שירים שכל אחד יכול להלך בהם, לבד וביחד, בחול ובחג, בשמחה ובעצב. הותירה חותם ענק ביגור. וכשילדי הגן והציבור היגורי שרים "יגור נותנת לי מקום לנוח" זו מצבת זיכרון נפלאה לאחותנו עידית!

בצילום - שלט על הקיר בבית הספר בכרמיאל, בו לומדות שתי בנותיו של דורון זיו, אחיינה של עידית, בנה של טליה. עידית כתבה את השיר "קסם כלנית לעד" לפי הזמנת עיריית כרמיאל, במלאת 25 שנה לעיר (לפני יותר מ-25 שנים), בהמלצתו של נחום היימן שגם הלחין את השיר.

גם בכניסה לכרמיאל, בפנייה ימינה אחרי הרמזור, יש שלט עם מילים מתוך השיר, ובו מצוין מי כתבה את המילים שעיריית כרמיאל כל-כך גאה בהן.

מתוך "המשוררת עידית חכמוביץ מיגור הלכה לעולמה"

"הדף הירוק", שרה כוכבי, 29.1.2015

הרפז, וסשה ארגוב, שאף החמיא לה על כתיבתה. עידית בעצמה הלחינה כמה משיריה. שיריה הושמעו באירועים ממלכתיים כגון חג ה-25 לכרמיאל ובקדם-אירוויזיון. דורית ראובני ביצעה "בית בקצה הקשת" והגבעטרון את "נעורי זהב" ("ישם באחו, שמה נחו, מרבדי מרגניות...").

הכר הנרחב ביותר לעשייתה התרבותית של עידית היה קיבוץ יגור. עידית תרמה לתרבות היגורית לאורך כל השנים, ושירה "מראה מקום" ("יגור נותנת לי מקום לנוח...") מ-1982, הוא סוג של המנון מקומי. בחגי המשק ובאירועים שונים ניצבה עידית מאחורי הקלעים והשאירה חותם איכותי וייחודי מאוד למסורת התרבותית, שראשיתה בימי יהודה שרת.

מעבר להיותה משוררת, ידעה עידית להקשיב לאנשים והייתה מעורה בחיי יגור. בקיאותה בשפה העברית הביאה אליה חברים, ששמחו להסתייע בה בפתרון תשבצים. היא אהבה להשתעשע בצרופי מלים שניתנו כשמות לאנשים, כגון "בא לגן", "יופי חיי" ועוד.

המשוררת עידית חכמוביץ, בת וחברת יגור, נפטרה בגיל 59. אשה צנועה ומיוחדת, חפה מגינוני כבוד, מסוגרת ונרתעת מחשיפה. רק בשנת 2012, לאחר שנים של התלבטויות הוציאה את ספר שירה "הייתי אומרת" ואת הדיסק עם מיטב שיריה. עידית כשמה, כמו קרקע משובחת ופורייה, היתה תלמידה מצטיינת ובכל זאת עזבה את בית הספר בכיתה ט' משום שהשתעממה. השירה אחזה בה כבר אז ואת שירה הראשון הרציני, "שיר שבת" ("שבת עולה אל מעוני זוהרת...") כתבה בהיותה בת 16 ואף הלחינה אותו. בצבא היתה מורה חיילת, ועם השחרור ניגשה לבחינות בגרות, ועברה בציונים גבוהים.

למרות ביישנותה, העזה לפני שנים לגשת אל מתי כספי מאחורי הקלעים, למסור לו מעטה ובה שניים משיריה ולנוס על נפשה. כספי הלחין את שניהם. את "אשה" שרה חני לבנה ואת "הייתי אומרת" שרה גלי עטרי. בהמשך, ביצע מתי כספי בעצמו את שני השירים. שירים רבים נוספים פרי עטה הולחנו על ידי נחום היימן, צבי שרף, אורי

דברים אז והיום יעל ס"ט רשף

אז, ביום השלושים לפטירתה, לפני עשר שנים

גדולתה של עידית, שידעה לבחור באומץ דרכים ייחודיות רק לה ולהשאיר בהן חותם אישי מדויק, רגיש, אכפתי, נוגע ללב. יכולתה הנפלאה לעשות במילים כרצונה, לחרוז מחרוזת של מילים, לראות את יופיין ושמחת החג שבהן. ביד רכה ועדינה שרטטה קווים של יופי בחיינו הקיבוציים, ליקטה נופים וריחות, קשרה כתרים, האירה פינות חשוכות, וייפתה את החולין, הזכירה נשכחות והמתיקה ימים.

לאמן יוצר לא קל לחיות בחברה קיבוצית, שגם אם היא ראויה וצודקת, לא פעם, קשה לה להכיל את מי שצבעו מעט שונים. עידית ידעה בתבונתה הרבה להחזיק בתוכה את אהבת השירה ואהבת יגור ולשלב בין שתי אהבות אלו. להיטיב עם יגור במילים רכות, ליישר את קמטיה, לדאוג לה בימי משבר ולהוסיף חיוך לפניה בימי חג, ובאותה נשימה להמשיך וליצור את הניגון הפנימי שהיה רק שלה. בצניעות וענווה, מבלי לקשור לעצמה כתרים, אבל בשבילנו הייתה "מלכת המילים והמנגינות".

וכך פתאום כבה האור בחלונה, והרי עוד כל כך הרבה מילים נשארו, שיכלה לחרוז מהן שירים, כל כך הרבה דברים בחיינו הקיבוצים זקוקים למבטה האכפתי, שמטרתו היתה לשפר ולקדם. ומי ידרוש את זכויות החבר הפשוט, שדאגה להזכיר לנו מדי פעם, וחיפוש אחר הצדק וההתנהלות הראויה, ואיך נוכל בלי מגעה המרפרף על כל מועד וחג בחיינו הקיבוציים.

במבט של עשר שנים אחורה, לא הייתי משנה דבר, ועדיין למרות שעברו עשר שנים ויגור השתנתה כל כך והמדינה עוברת טלטלה גדולה - קולה הברור והצלול של עידית חסר. לא פעם אני חושבת מה היה לה לומר על תהליכים אותם יגור עוברת, כיצד היתה שוזרת שירים גם לקיבוץ המשנה פניו, כיצד היתה ממשיכה לטוות חוטים של חסד ואהבה ליגור, אף אם לא היתה מסכימה עם הנעשה בה. עשר שנים עברו בהם חגגנו את חג המאה והיה כל כך מתבקש, שעידית תכתוב את מילות השירים, שליוו אירוע זה - אך שירת חייה נפסקה באמצע.

ואני, למרות עשר שנים שחלפו, עדיין מדי בואי לביתי, מציצה למעלה, לחלון בו דולק האור, ולמרות שאני יודעת, ששכנה מופלאה אחרת מתגוררת באותם חדרים והם אינם ריקים כל כך, נדמה לי לא פעם, שאני רואה את צלליה של עידית, בפשטות הליכותיה, יורדת אט אט במדרגות, עם אותו סוודר בצבעים של ירוק וורוד, ומסתובבת בינינו, הנושאים בעול, ומנסה להמתיק את מינו, בשירים.

אדם ההולך לעולמו, אפשר שהזמן העובר משכיח את זכרנו. אמן ההולך לעולמו, משאיר בעולם מנגיעת ידו ומהבל פיו, כך שלא ישכח לעולם.

עידית - השאירה בעולמו, כל כך הרבה מילים טובות, צבעים רכים, אמת פשוטה ואהבה גדולה ליגור.

עידית - אל השינוי (יומן יגור, 6.2.2012)

התחלתי לכתוב רשימה בפרוזה. רציתי להגיד שבכל שיטה יש יתרונות וחסרונות, חולשות וחוזקות, שלא הכול נפלא בעיר ולא הכול גרוע בקיבוץ רציתי להגיד שאני עדיין לא יודעת באיזו הצעה לבחור (שתי ההצעות כלליות מדי לטעמי וההבדל בין שתיהן לא מספיק מובהק בעיניי), אבל בעיקר - רציתי להגיד משהו על השימוש במילים והשפעתן על המציאות: במשך שנים מצביעים מורי הדרך, נושאי התפקידים וקובעי המדיניות על השלילה בחיינו וחוזרים ואומרים כמה אנחנו לא בסדר (בטלנים/ בזבזנים/ פרוזיסים/ לא יעילים) וכמה השיטה השיתופית פשטה את הרגל. אחרי שנים רבות כאלה המסר הצליח לא רק לזרוע רוח נכאים אלא גם לחלחל ולכרסם בדימוי העצמי ובביטחון העצמי שלנו - הן כציבור והן כפרטים. התחלנו להאמין במסר הזה ו... אפילו להתנהג בהתאם. והרי יש בחיים שלנו גם לא מעט חיובי לא מעט דברים יפים אז בחרתי להרחיק למחוזות האגדה והחרוזים:

סיפור (לא) מהחיים

בכפר עלום-שם, במקום לא נודע
גרה עלמה דווקא די חמודה
כל בוקר פקחה את עיניה בצחוק
לבה התרונן מול ההר הירוק
שמחת ילדים וציפורים במקלה
תאמו בדיוק לפנטזיות שלה
הסתכלה בראי בחיוך ביישני
ואמרה לעצמה: "טוב לי כמו שאני!"

אך בוקר אחד, עת השחר הנא,
מן העיר הגדולה הגיע יועץ
ואמר: זה יהיה באמת כה מושלם
אם יהיה לך מראה בדיוק כמו כולם
רק ניתוח קטן, לא סיפור סך הכול
והשינוי יעשה את ההבדל הגדול!
הסמיקה קלות ואמרה: אדוני,
היפוי זה לא רק עניין חיצוני...

היתה אז בכפר מהומה רבתי
(ולא, לא למען צדק חברתי)
ויבואו אנשי כלכלה וחזון
להסביר לה שכל קיומה הוא אסון
הם אמרו: זה ידוע במאה אחוז
שאם מייצרת אבטלה ובזבז
אחרי השינוי לא תהי מכוערת
תהי חופשייה, תהי מעושרת ...

והי בצאתו של ירח חדש
התגנב החשש אל לבה המותש
בזבז? אבטלה? עסק ביש כלכלי?
יכול להיות שהכול בגללי?
אולי באמת אני לא מבינה

עידית נואית (סלע) בכר

היתה תקופה שאני הייתי ילדה ועידית היתה מטפלת. זאת היתה תקופה שבה הייתי מאוד מושפעת מדמות השושנה (בעצם ורד) שבספר "הנסיך הקטן". לסבתא שלי, שהיתה סבתא נפלאה ומופלאה, קראו שושנה (שושנה לוין-סלע) ולכן הרגשתי מאוד קרובה לדמות השושנה.

עידית עבדה במטבח בית הילדים שלנו "בכרס". אני הייתי מאוד עצובה כי סבתא שלי נפטרה. עידית אמרה: "את יודעת, נואית, לפעמים אנחנו עצובות, בעיקר כי אנחנו מאוד אוהבות".

ימי עידית. יש ימים שאני מרגישה מאוד רחוקה ומאוד עצובה, ואז אני נזכרת שאני מאוד אוהבת.

תודה רבה לך עידית על חוט קושר לאינסוף, אלף רגשות, של אהבה.

ואנו, על אף שמתגוששים לא פעם זה עם זה, מתווכחים בלהט, ואש בוערת בעצמותינו, טוב לנו לפגוש מדי פעם במילים אלו ולהיזכר דרכה, שיש יופי נפלא, במקום בו אנו חיים וזה הבית ואין בלתו -

בית בקצה הקשת

ושתי יונים משחקות על קו האור,

(אל זה) הבית בקצה הקשת

גם אם אלך לקצה עולם

תמיד אחזור.

עברו עשר שנים - ועידית כל כך חסרה.

עידית יקרה,

שולחת לך כל הדרך ממונטריאול הקרה והמושלגת זר מלבב של עשרה נרקיסים - נרקיס לכל שנה מאז הלכת מאיתנו. נפגשנו בהרבה הצטלבויות קיבוציות להפליא ואופייניות כל כך לחיים היגוריים היפים והשוקקים - תורנויות, מקומות עבודה, שמירות בבתי ילדים, מפגשי שבילים... ואת תמיד אבל תמיד עם החיוך המבוש ועם העדינות והצניעות שמבצבצים (איך לא) גם מתוך מילותיך ושיריך שליטת ושזרת ותירגמת וחיברת והלחנת בכל כך הרבה רגש ואהבה.

איש אחד חכם מאוד, שאהבתי מאוד, אמר לי פעם משהו יפה מאוד "כל האנשים הגדולים באמת הם גם הצנועים באמת". נוחי עידית יקרה בחיק הכרמל הירוק תמיד לצד כל כך הרבה מאהוביו שכבר לא עימנו - שיריך, שכבר מזמן פרשו כנפיים, ימשיכו לעוף בתבל לשמח לרגש ולהזכיר.

"אולי זה הרוח, אולי זה הריח / או טעם מוכר של אותן התחלות / ואם בענן מחייך הירח / נדע שאמת היא, ולא רק חלום"

(עידית חכמוביץ)

בשמת גבאי לובנברג, מונטריאול, ינואר 2025

עידית אל דן אלמגור קטע

זה צריך להיות פשוט: מחוה צנועה או שי קטן
ללחוץ לו את היד ולהגיד "תודה עד כאן"
לתת לו זר מילים עטופ בצבע פוטוגני
(בפרוזה, כך עדיף בחרוזים הוא טוב ממני)
זה צריך להיות פשוט... אבל מילים קשה לבחור,
כי יש לנו עניין עם המשורר דן אלמגור.

הוא בא אל הבמה, חיוך זורח על שפתיו
וכמו ארכיאולוג מתחיל לחשוף את הזהב:
מגלה ממצא נדיר ואיפה שיר עתיק נוצר
אפשר לומר כי בשבילנו הוא בעצם שר אוצר.
זה לא עניין פשוט - לקחת עט ואז לחפור
אך יש לנו עניין עם החוקר, דן אלמגור.

סייר בלתי נלאה בשדות הגולדברג והשלונסקי
צייר בלתי נראה של התרגום והפזמון כי,
רואים שהוא אוהב אותה, את ארץ ישראל
שבשבילו לשיר אותה זה כמו להתפלל.
זה לא כל כך פשוט תמיד למצוא בה את האור.
אך יש לנו עניין עם מחזר, דן אלמגור.

(עם סיום סדרת המופעים ב"יד למגינים", יגור מאי 2008)

עידית אל סשה ארגוב

אדם שיוצא לפעמים אל הרחוב
או פותח ת'רדיו כך סתם, בלי לחשוב,
שומע צלילים ויודע כי טוב.
ולרוב,
אם הוא מקשיב קרוב,
הוא יודע: זה סשה ארגוב!

הוא יודע - כי יש לזה צבע טרי
וטעם בריא וריח עברי
והאופי - כל כך צברי!

ותמיד כשהקיץ נגמר, משום-מה,
והגשם תלוי לו בחוץ על בלימה
וצריך בדחיפות איזה שיר לנשמה
שכמותו לא נשמע -

אז סשה ארגוב. אלא מה?
הכול זהב, חיים חפר כתב, הכול זהב.
שירים שאהבנו מאז עד עכשיו,
צלילים יקרים שנמשיך ונאהב
בשרב ובסתיו
וכל זמר יפה מקודמיו.

אז עכשיו, כשהחושך צובע תריסים
והסתיו הידוע מתחיל להקסים
הידיים בורחות לכיסים.

(לערב משירי המלחין שהתקיים ביגור 1985)

ספר השירים של עידית

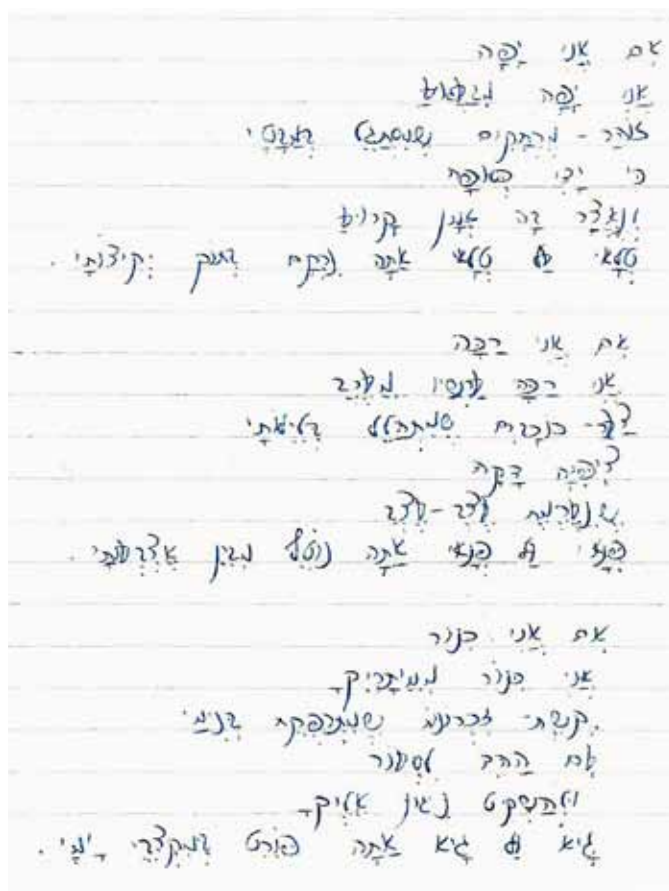
הספר יצא לאור ב-2012 בעקבות יוזמה של צלמת להוציא ספר מצילומיה עם שירים של עידית. בסופו של דבר מופיעים בספר צילומיה של מיכל מלכין על נייר נטול עץ ולא כרום, המשרת טוב יותר את הטקסט. המהדורה הראשונה של 100 עותקים נמכרה, בעקבותיה הודפסו עוד שתיים שאזלו, ועדיין מגיעות מדי פעם פניות. מי שברשותו עותק שאינו בשימוש מוזמן להביאו לארכיון.

עידית חכמוביץ'

אורה חרמוני (מלכיה), לרגל צאת ספר שירה של עידית

השירים של עידית מהלכים עלי קסם. אני מנסה לפענח את סוד הקסם הזה. מה בשירה מדבר אלי כל-כך. מה יש בהם שמרגש ונוגע וקרוב. אני מוכרחה להודות, שאני לא רק קוראת בשירים. אני גם מריחה אותם, טועמת אותם, נוגעת בהם, רואה את הצבעים, שומעת את הקולות. השירים האלה מפעילים את כל החושים. החושניות הזאת מחזירה אותי אל השיר הראשון של עידית ששמעתי מושר ברדיו - "אישה". השיר שָׁבָה אותי בפשטות שלו, בדיוק שבו, בעדינות, בְּרוֹךְ, פְּחוּשְׁנוּת, בְּהוֹמֹר הַדֵּק מִן הַדֵּק, בְּמִשְׁהוֹ שֶׁלֹא נִיתַן להגדיר אותו שעושה את השיר - שיר... אני קוראת בשירה של עידית את האהבה לבית, ליגור, לכרמל, לטבע הסובב והמקיף. היא רואה את הקשר, את החום, את היופי שבחיים הללו... ואני חושבת על הצניעות, על הענווה, על היושר, על הדיוק, על כל המרכיבים המלווים את המוזיקה המופלאה שבה טבולים השירים שלה... כל-כך יפה, כל-כך נכון. ונוגע. ומרגש.

שיר של עידית (בכתב ידה) ליגאל עמנואל, 1984

מראה מקום נצחי - קווים לכתיבתה של עידית גדי רביב

מילותיה וניגוניה, חוטים ומיתרים של של אהבה למקום הזה, לאנשיו, לנופיו, לאורחותיו, לסיפוריו, לשמחותיו ולכאביו. שירים אלה שבקנון, עולמם - בין שני הוואדיות, העמק וההר, ומדויק מאוד, אישי ומקומי, אותנטי, נקי. בשירים אחרים הרחיקה עידית, למחוזות הנפש, האהבה, האושר והבדידות. אבל באלה שכאן, המוכרים והמושרים, התגייסה, (כי לפחות חלקם נכתבו לחגי יגור) לנסח ולהלחין שירים,

מוטיבים חוזרים בחמישה שירים של עידית חכמוביץ: "מראה מקום", "אל זה הבית", "מכאן הכל התחיל", "בית בקצה הקשת" ו"המית שורשים".

עידית היא הנעמי שמר של יגור, מבחינה זאת, שתרמה לרפרטואר המקומי יותר המנונים מכל כותב אחר. עד כמה ישרדו שירים אלו לדורות הבאים, הזמן יגיד, אבל לאלה שגדלו כאן בעשורים האחרונים של המאה הקודמת ותחילת המאה הנוכחית, היו

לקהילה המתלכדת באהבה ובגאווה סביב זהותה ומורשתה, בגובה העיניים, בלי הגזמות וקלישאות, וגם בלי קונפליקטים, וביקורת, והצלחה. הדברים שלהלן הם ניסיון ראשוני, בוסרי אולי, לפענח את צופן שירתה ומורשתה של עידית, על ידי איתור כמה מוטיבים שנראים לי בולטים בשיריה המושרים והידועים.

"הבית" - הבית הוא בניין עם צל, "בית קטן בצל", או עם חצר, "אל זה הבית, אל החצר", הוא כל העולם, והוא נקודה אחת בו. "הבית" הוא יגור כמכלול, וגם יגור כמהות, כיסוד טהור בטבע. "אולי שונה הבית" אוחו את שני המימדים האלה, המעורבב והטהור, הפוטוגרפי והפואטי. "בית בקצה הקשת" פורץ לרגע את גבולות הכרמל והשדות, ומתייחס לשנייה, לעולם שמחוץ ליגור, אבל רק בשביל שנוכל לחזור הביתה. "הבית" קבוע וגם משתנה, הוא נמצא בתנועה מתמדת, לא רק על הרצף בין ישן וחדש, אלא גם בתנועה מעגלית, כמו היממה, שחוזרת אל עצמה ומתחילה מחדש: "הבוקר שוב חוזר, הביתה (!), לעלות, באור גובר של התחלות". הבית הוא הרחם וחיבוק נחצי, "זרועות הבית שתמיד נתנו לי צל" ("הצל", שוב ה"צל"), נחצי כמו הכרמל, "אך הוא שלנו, אין לנו אחר".

הנוף - קודם כל הכרמל, לפעמים נקרא בשמו ולפעמים סתם "ההר", ומגלם אולי אישיות יגורית ארכיטיפית, "קווי ההר, נופי שלי", שיש בה חסד, "בשעת ערבים מביאה הרוח חסד מן הכרמל", ויש בה בכי, "בשעת כאב בוכה ההר בשקט", ולב שבור, "הן רק עוד אמש את לב ההר העקשני שברה דמעה", ואוצרת איזה קוד גנטי, זכרון, "ורק ההר שומר זכרון ימים רחוק", ותמיד נשאר ההר הירוק, "בתוך חלון פתוח הכרמל נשקף תמיד ירוק". הכרמל הוא מין עוגן נושם, לב פועם של שייכות וקשר שאינו חדל, מין הורה נחצי שכולנו ילדיו. הוא ליווה את הורינו לחופה, והוא "חיכה להם אילם בשער", "אותו כרמל היום קושר אותי". לרגלי הכרמל, נפרש תמיד השדה, שדה הכותנה או שדה הרגבים, שדות העמק, ו"שדות חמים המותחים תלמים אל מול השמש", ובין שני אלה, ההר והעמק, דמויות צעירות וקשישות, עצים: חופת הצאלון, אותו אלון, "צמרות ברושים", היונים והסנוניות, הרקפת והרפת, הספסל, הוואדי, הגשר, הרוח, שמי התכלת, ועוד ועוד.

פגישת פסגה – עידית בבית הנשיא

שמעון קרא בקול "תכניסו את המשוררת" היא נכנסה בצנעה האופיינית, והתמונות מדברות בעד עצמן.

לקראת חג ה-90 של יגור, לאחר קבלת אישור מבית הנשיא, החלטנו (עם גבי קרדוש) לנסוע לבית הנשיא ולקבל ממנו (שמעון פרס) ברכה ליגור. הבאנו לו מתנה - הספר של עידית + ברכה מיוחדת כהקדשה שכתבה עידית בספר שהוגש לו. וכן תמונה מארכיון יגור שבו רואים את פרס כמדריך בנוער העובד, שהכנסנו בתוך מסגרת יפה.

הותר לנו להיכנס רק שניים (היינו ארבעה - גבי ומומיש, עידית ואני) והחלטנו שבגי ואני ניכנס אליו, וכן יפעת ברקן (הבת של פרומקה ובני) כצלמת. בנוסף הוגש לו הספר שכתבה חווק'לה לנצי"ר.

פרס קרא את ההקדשה שכתבה עידית (שנשארה בחוץ יחד עם מומישי), הרים את ראשו ושאל "מי המשורר שכתב את זה"? אמרנו לו שהמשוררת יושבת בחוץ, כי היא ביישנית והחליטה להישאר בחוץ.

ובהמור גדול.

הוא אהב לצייר, אהב ספורט, את מכבי תל אביב בכדורגל (וממש לא בכדורסל), אהב שוקולד מריר, ללכת לספייס ושלא נשכח למלא ווינר בכל שבוע באופן קבוע.

אברהם היה גם סבא נהדר לנכדיו - מתי, נינה, יאיר, עומר, ברי, גורי ואביתר, עבורם תמיד היה מוכן לעשות הכול.

בשנתיים האחרונות נאבק אברהם במחלת הסרטן, כשביטריס טיפלה בו במסירות ובהבה עד יומו האחרון.

ביום שישי האחרון נכנע גופו למחלה.

אברהם הותיר אחריו שני אחים, את ביטריס אשתו, ארבעת ילדיו ושבעת נכדיו. רוחו הקלילה והטובה תמשיך ללוות אותנו לעד.

יהי זכרו ברוך

אברהם זולטי - לזכרו

אברהם נולד בשנת 1948 בקיבוץ רמת השופט לאבא נתן ואמא חדוה, אח צעיר לאורה. בהיותו פעוט, נפטרה אימו.

לימים, הכיר אביו נתן את לאה, אימו של מנחם, שהפך לאחיהם לכל דבר.

אברהם גדל והתחנך בחינוך המשותף, ממנו זכר וסיפר על חוויות ילדות משמעותיות וטובות והרבה לשתף ולספר על תקופה זו בחייו.

בתקופת התיכון עבר אברהם למוסד "הרי אפרים" של השומר הצעיר, בו פגש חברים נוספים ואהב במיוחד לשחק כדורסל.

בגיל 18 התגייס לצבא לחיל התותחנים, עבר קורס מכי"ם ושירת כמדריך. לאחר שחרורו נלחם גם כחייל מילואים במלחמת יום הכיפורים ביחידה לוגיסטית שסיפקה אספקה לחזית.

אחרי הצבא למד מסגרות במדרשת רופין ועסק בכך ברמת השופט.

אברהם היה מתופף ומנגן במנדולינה, אהב לבלות עם חברים וללכת למסיבות ריקודים. באחת המסיבות פגש את ביטריס, עמה התחתן לאחר כשנה. לביטריס היו כבר שני ילדים, אלי ויוני, אליהם התייחס מהרגע הראשון כילדיו.

לאחר מכן נולדו לביטריס ואברהם ילדיהם סיון ומיה.

ביגור עבד אברהם כשרברב הראשי של הקיבוץ, עבודה שביצע במסירות שנים רבות בכל יום ובכל שעה.

אברהם היה ידוע כאדם צנוע, לקח הכול ברוח טובה, בחינך

לזכרו של אברם

לדבר על אברם ולא עם אברם זה קשה, אבל בכל זאת אנסה.

אברם היה אדם טוב ויקר, איש משפחה אהוב. היה מוכן תמיד לעזור ולתת הכול.

אהב את המשפחה את הילדים והנכדים, אהבה גדולה, והם החזירו לו בגדול.

לאברם היה לב רחב וידי זהב, התמחה בעבודת המסגרות והשרברבות, והיה תמיד גאה ביכולתו לעזור ולתת שירות מכל הלב.

אברם היה אדם שלא ידע לכעוס ולהתרגז. אדם צנוע שהסתפק במה שיש. תמיד השרה סביבו אווירה של נועם ושלווה.

תודה ענקית לביטריס ולמשפחה, שסעדה וטיפלה באברם במסירות אין קץ.

צארלי צאפלין אמר פעם, שהוא אוהב לבכות בגשם, כי אז לא רואים את הדמעות,

ואני חושב שלא נורא לבכות גם אם רואים את הדמעות.

אברם נוח בשלום על משכבך, וישאר זכרונוך איתנו לתמיד.

אורה וחגי, רמת השופט

כולכם מכירים טוב את אבא ויודעים עליו, למשל, שהוא תמיד דאג לכולם ורצה לעזור לכולם לפני שחשב על עצמו, כמו שהוא היה מגיע לתקן לכולם תקלות בכל שעה בכל יום, תמיד עם חיוך ואף פעם לא התלונן. אבל אני רוצה לספר לכם קצת עליו בתור אבא שלי. אני אספר לכם, לדוגמה, שאבא הוא בן אדם שבחיים, אבל באמת בחיים שלי, נשבעת לא קרה - לא הרים את הקול. למרות שאמא שלי באמת ניסתה, פשוט אין לו את הפונקציה הזאת. אני זוכרת שהייתי ילדה שהרגשתי את הנוכחות שלו. אני זוכרת, למשל, שכל שנה הוא היה כותב ברכות לחגים ולימי הולדת סופר מושקעות עם צבעים, ציורים ומדבקות. הוא תמיד היה אחראי על הברכה, טוב בכל זאת היא היתה צריכה להיות בעברית תקינה. אני זוכרת, שבצבא הוא היה מקפיץ אותי על הקלאבקר לתחנת האוטובוס בכל יום, כמובן, גם מחזיר, וזה עוד אחרי שהוא הספיק לקום מוקדם ולהביא לחמניה טרייה מהמרכולית בכל יום. מסתבר, שאני לא הלקוחה היחידה ושחלוקת הלחמניות בבוקר הגיעה גם לנכדים. הוא גם תמיד אהב לפתור הכול בדרכי נועם, בלי מלחמות למשל, כשסיון לא רצה לקום לבית ספר הוא היה מביא לו כסף לשווארמה לארוחת צהריים וזה היה עובד. הוא גם תמיד נתן לי תחושה שהוא מאוד גאה בי. כשהייתי בת 10 ניצחתי איזה תחרות שחייה לא חשובה ואפילו 20 שנה אחרי הוא היה מספר את זה בהתלהבות לכל בן אדם ברחוב. היתה לו גם סבלנות של פיל. היה משחק איתי משחקים, מקריא סיפורים, לבן שלי, ברי, הוא היה קורא את כל השירים בספר 100 שירים ראשונים מההתחלה עד הסוף בכל פעם. ויש גם כמה דברים שלמדתי מאבא: שיגור זה גן עדן, במיוחד חדר האוכל, שהכנרת זה סבל והוא מעדיף לא ללכת גם אם ישלמו. למדתי שאם כבר לאכול מנה פלאפל אז זה חייב להיות פלאפל אוריון. למדתי שהגחלים הכי טובות אחרי שכולם סיימו לאכול את ה"על האש". אני עדיין לא יודעת איך הוא היה מכין את הסלט, אבל הוא היה הכי טעים וכולם יסכימו. למדתי לקחת הכול בקלות ובסוף הכול עובר, אפילו כשגילו אצלו את הסרטן, הוא אמר לנו: "אל תאחרו ללוויה שלי". ובכלל, לאבא היתה דרך הסתכלות משלו על הדברים: תמימה, אופטימית עם המון רוח שטות ושמחת חיים, ותמיד חיפש את הטוב בכל דבר, ואם הוא היה רואה אותנו כאן נפגשים ובוכים הוא בטח היה אומר אה מה? הכול עובר. אני רק אגיד דבר אחד שהוא לא לקח בקלות. כל השנה האחרונה אבא היה צמוד לטלוויזיה וכל מה שהטריד אותו היה מה עם החטופים, והחלום שלו היה לראות אותם חוזרים. הלוואי שיחזור. אבא, זה קשה לי לחשוב על זה, שאני לא אראה אותך שוב, אני אוהבת אותך ואתגעגע המון.

מיה

פרידה ממונטריאול

אז הנה אברמליה יקר כמה מילים שנכתבות לך ועליך כל הדרך ממונטריאול - מסרבת (בילדותיות אמיתית) לקרוא להן הספד. להגיד שלפני הכול היית איש של אנשים, אהבת אותם ואהבת לאהוב אותם - ככה היית בלי לנסות אפילו. בחדר האוכל, במשך כל השנים, באותו הזמן, הכיסא, השולחן והתפריט - אבל העיקר השיחות, הפגישות והחברותא... כי הרי אמרנו איש של אנשים. בעבודה, צינור שהתפוצץ, דוד ששבק חיים ואתה תמיד מגיע בראון טוב ובסבלנות - ובאותה הסבלנות אתה קוצץ את הסלט הישראלי המיתולוגי שלך בארוחות שישי קטן-קטן ועם המון וווןון בצל ולימון. אם הייתי מגיעה לביקור בפורים, כל בוקר חיכתה לי על השיש אצלכם במטבח אוזן המן טרייה בשקית נייר קטנה, חומה. אם באותה שנה ביקרתי בחנוכה הייתה מחכה לי כל בוקר על השיש אצלכם במטבח סופגניה בשקית נייר קטנה, חומה. בצניעות הזו גם חיכו לי גויאבות טריות, בננות ותפוחים ירוקים. ככה בשקט ובאכפתיות קניית, הבאת, הנחת על השיש. אדם נפרד ומה משאיר אחריו? הסופר - כתבים / האומן - מכחול וצבע / המלחין - זמירות ואתה, אברהם היקר, בצניעות ועם לב של זהב משאיר אחריו... מעשים טובים! כל כך הרבה, המון מעשים טובים... ועם היד על הלב, אברהם, תחסר מאוד בנוף היגורי, בשבילים ובלבבות.

בשמת גבאי לובנברג

תודה

ברצוננו להביע את תודתנו והערכתנו העמוקה לבית אחווה, לאילנה שטנגל ולצוות העובדים והעובדות שטיפל במקצועיות ובמסירות בשנים בהם אלכס שהה במוסד. אנחנו מעריכים ביותר את תשומת הלב האישית, ההקשבה וההיענות לבקשותינו בשנים הקשות האלו וסמכנו על כך שהוא נמצא בידיים טובות ובטוחות. תודה על פועלכם ועל ההשקעה להפוך את חייו של יקירנו לטובה יותר ולתת למשפחה בטחון שהוא מטופל באכפתיות ובדאגה אמיתית. שושנה לבנה, עדי ליבנה-לוגר, אמיר לבנה וניצן לבנה ובני משפחותיהם

משק חי

תנופת עשייה במשק חי

בשעה טובה התחילה לפעול במקום חווה טיפולית לרכיבה על סוסים, ששכרה את האורווה. ייתכן שהדבר ידרוש הרחבה של שטח הפעילות.

על פי החלטות יגור, נבדקת גם אפשרות הרחבה של פעילות חברת "אלווין" במסגרתה עובדים בענף אנשים בעלי מוגבלות. שתי הפעילויות מהוות מקור הכנסה לענף.

במקביל, נוספו לגן פינות חמד. ברכות לאיל לוי שהצטרף במשרה חלקית ועוזר בפיתוח המקום.

באר
דקורטיבית

מיצג
הומוריסטי

גינת
קקטוסים

מתחם
על האש

מסלעה
בכניסה